

Marktetenderiet, om Maden, der leveres, om dens Priis og Godhed, da forekommer det mig rigtignok, at det ærede Medlem var noget eensidig. Jeg vil give ham Ret i Noget af, hvad han sagde, men saa haaber jeg, at det ærede Medlem vil gaae den anden halve Vej og ogsaa give mig Ret i Noget. Naar det ærede Medlem siger, at der tidt er Grund til Klage, saa skal jeg dertil sige, at dette har jeg ogsaa erfaret, men, at jeg ved Siden deraf tillige har erfaret, at der tidt og ofte klages uden Grund. Man maa ikke tage Sagen paa den Maade, at man troer, at disse Menige, alle disse 22 aarige unge Mænd ere Engle, ere saa gode, som de burde være, og at alle deres Foresatte skulle være hjerteløse. Jeg indrømmer, at der tidt kan være Grund til Klage, og det vil maaskee være vanskeligt at faae Hensyn taget til en Klage og faae Sagen afhjulpet, men der er virkelig ogsaa vanskelige Tyre, frække Skabninger, som klage uden Grund; jeg har ligesaavidt hørt og seet Folk klage uden Grund, som jeg har hørt og seet dem klage med Grund. Og naar det ærede Medlem siger: Hvor skulle de Menige gaae hen, de blive ikke hørte, saa siger jeg: Det er ikke altid Tilfældet; jeg har f. Ex. seet Marktetenderne staae under en meget streng Control med Hensyn til Spisequarteer. Vil man nu igjen sige, at det er ikke saa underligt, at der knibes paa Maden, da Marktetenderen jo skal leve deraf, saa siger jeg, at det ikke forholder sig rigtigt, thi Marktetenderen lever ikke af sit Kølken, han lever af sin Snapsebottik; kan han blot holde en nogenlunde god Balance i sit Kølken, saa lever han godt. Han er ikke i saa Henseende stillet som Spisevæerten i Byen. Denne sidder for store Statter, maa betale stor Hunsleie, stor Følkeløn, medens Marktetenderen boer gratis, har billig Arbeidskraft, har den hele Indretning af Kølken og Kølkenapparater staaende til sin Raadighed for Intet. Marktetenderen kan altsaa levere Maden lige saa god, ja meget billigere end den, der i Byen skal leve af sin Madgrøde. Det maa

man huske paa, at, kan Marktetenderen med Hensyn til Maden blot holde Balance, saa kan han leve og leve godt, thi oppe i Stuen ved Siden af har han sin Skjenkebottik; der tjener han sine Penge ved at skænke ud til Soldaterne. De af dem, der have dygtigt mange Penge med Hjemmesra og tractere med røde Snapse, Tøddyer og Thevandsknægte om Søverdagsaften, Søndagsten og Mandagsten, det er dem, der lade Marktetenderen leve og tjene Noget, hvorimod der er stærk Control med, hvorledes den varme Mad er, som Marktetenderen leverer. Det er ikke Maden, han lever af; det maa det ærede Medlem erindre, naar han vil søge at godtgjøre, at det er umuligt at levere en antagelig Spise for en saadan Priis. Jeg kan, som sagt, ikke møbste det ærede Medlem i, at der jo kan være Grund til Klage. Jeg har selv seet daarlig Mad hos Marktetenderne, men jeg har ogsaa seet det udenfor Marktetenderiet; man kan ogsaa paa andre Spisequarteer finde daarlig Mad. Saaledes ubetinget at sige, at Soldaterne ere saa uheldigt stillede, at de for denne Priis ubetinget kun kunne faae saa daarlig Mad, at der er Grund til Klage, og at der paa mange Steder har været ført Klage derover, er ikke ubetinget rigtigt; men naar det ærede Medlem vil gaae den halve Vej, saa vil jeg gaae den anden halve Vej. Heller ikke den høitærede Krigsminister kan jeg ubetinget give Ret i hans Udtalelser i denne Sag, navnlig overfor det ærede Medlem for Standerborg Amts 2den Valgkreds ved en tidligere Behandling, men jeg skal dog sige, at ogsaa med den høitærede Minister er jeg tilbeels enig. Der er virkelig, og det er beklageligt, at det maa siges, Individet — maaskee der vil komme færre nu end tidligere — som ingenlunde have Gavn af at have mere end det Nødtværfte i Lommen. Det er Noget, som den høitærede Minister har sigtet til tidligere, og som ikke smagte det ærede Medlem for Standerborg Amts 2den Valgkreds godt. Men der gives virkelig Folk, der i den Alder og efter det Liv